

LUDEK VIMR

narozen 1921 v Králově Dvoře u Berouna. V roce 1949 absolvoval na Vysoké škole umělecko-průmyslové v Praze, kde studoval u prof. Zd. Kratochvíla a prof. Fr. Muziky.

Z KNIH, KTERÉ ILUSTROVAL:

- Fr. Janura: Svět na kolečkách (1959)
J. Círk: Dovedníček (1960)
Fr. Kábele: Brousek pro tvůj jazýček (1964)
Vl. Sutejev: Mňau (1964)
O. Blažek: Potkala se cesta s cestou (1965)
K. Čukovskij: Telefon (1965)
Vl. Stanovský: O holčičce, která brala a zas dala (1966)
G. Zucconi: Klaun Skaramakaj (1968) — nakladatelská cena SNDK
J. Binek — J. Felix: Do O kolem ZOO (1970)
J. Brězan: Jak šel slon na houby (1971) — odměněno cenou NDR
J. Noha: Cesta do Veselí (1971)
Vl. Majakovskij: Zvěřinec (1972)
J. Drda: Hastrmani (1973)
B. Pludra: Dobrodružství malého trosečníka (1975)
J. Tuwim: Zázraky a divy (1975) cena v soutěži o Nejkrásnější knihu
M. Argilli: Šroubkova dobrodružství (1978)
A. M. Falková: Katrin a Lotka (1980)
M. Michalovská: Aňa, a Ryška a první jahody (1983)
G. Rodari: Pohádky po telefonu (1983)
O. Syrovátka: Čaruju čaruju krásný svět (1983)

Z titulů drobné grafiky:

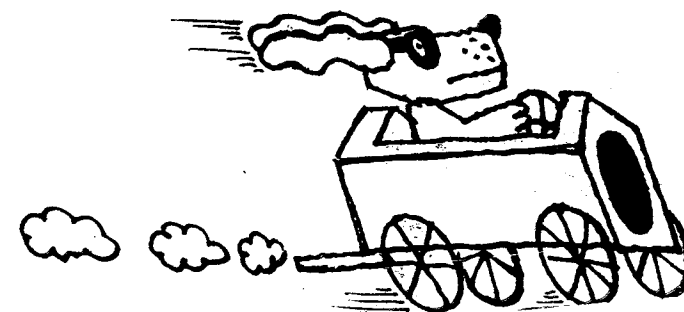
- A. Málková — L. Vimr: O kočce Micince — O pejskovi Alíkovi
A. Málková — L. Vimr: Kominík — Martínek
A. Málková — L. Vimr: Slepíčka — Vajíčko
A. Málková — L. Vimr: Motýl — Housenka
A. Málková — L. Vimr: Co bys měl a co bys neměl
A. Málková — L. Vimr: Stolečku prostři se
A. Málková — L. Vimr: Proč je to tak
L. Vimr — H. Prošková: Zvířata z dalekých krajů
J. Štroblová: Chyby pana malíře
A. Vrbová: Kouzelné sklíčko

LUDEK VIMR

ILUSTRACE

Rodný dům
Václava Šolce
Sobotka
září 1984

87. výstava ilustrací a grafiky v rodném domě Václava Šolce v Sobotce. Sezóna 1984. Pořadatelé: Okresní galerie v Jičíně, Osvětová beseda v Sobotce, Spolek sběratelů a přátel exlibris, kolektivní člen České společnosti pro estetiky při ČSAV, v Praze, Albatros, nakladatelství pro děti a mládež, v Praze. Vytiskl Mír 6, provoz 62, Praha 3, Čáslavská 15.

Knížek, leporel a omalovánků, které ilustroval Luděk Vimr, jsou téměř čtyři desítky. Nevzbudily mimořádný ohlas, nestaly se jednorázovou senzací. Zato patří k těm knížkám, k nimž se mají čtenáři rádi vracet, rádi jimi listují, zastavují se u jednotlivých obrázků a prodlévají nad nimi, protože je jim s nimi dobře. Svět, který vytvořil Luděk Vimr svými ilustracemi, je totiž laskavý, úsměvný, plný pochopení pro radosti i svízele, které denně potkávají malého člověka. Ne náhodou v soupisu knížek, ilustrovaných Luděkem Vimrem nacházíme příběhy cirkusových klaunů, příběhy dobrodružné, jejichž hrdiny jsou děti nebo jiní malí tvorové, či knížky, jako je Brousek pro tvůj jazýček, které jsou schopny i potrápit. Malíř tohle jazykolamové trápení zmírňuje, převádí ho ve hru — tedy v nejpřirozenější projev čínorodosti dětí. Podřizuje tak svou výtvarnou práci záměru slovesného díla s důrazným ohledem na dětského čtenáře, jemuž pomáhá, aby vyznění knížky bylo pro něho co nejpříznivější, aby ji odkládal s pocitem dobré pohody a proto se k ní rád vracel.

Při pozornějším pohledu na ilustrace Luděka Vimra si však uvědomíme, že jeho „podřizování se“ textu má přísný výtvarný řád, že jeho ilustrace ani zdaleka nejsou jen statickým přepisem dějových situací. Jeho ilustrace má základ v kresbě, která je silně kontrastní. Tím dostává ilustrace dramatickosti, která nezdědala vyznívá humorně. Ne náhodou jsou hrdinové v jeho podání stylizováni do blízkosti kreseb dětí a ne náhodou je jejich kontura měkká, oblá, zatím co ostatní figury mají ostře řezané rysy. Tento výtvarný kontrast, po dlouhou dobu v kresbě autorově dominantní, navozuje nejen situaci, ale především pak její etické hodnocení. A zároveň vyvolává dojem karikatury, tedy pocit, který přivolává na tvář úsměv. To je také jeden z výtvarných principů, který v ilustracích tohoto malíře udržuje přítomnost lidského, přítomnost toho, co vzbuzuje důvěru, pocit bezpečí, to, co je pro dítě životní jistotou.

Jiným rysem ilustrací Luděka Vimra, rysem opět kontrastním a proto i silně zlidšťujícím, je střídání drobnokresebných celků se zvětšenými detaily či polodetaily. To, co bývá nadsazeno, co bývá zveličeno, dostává správnou míru ve vztahu

k hrdinům i v očích čtenáře, protože korektivem různosti míry je tu úsměv. Tento kontrastní rys obrací vnímatelovu pozornost dál, a sice k barevnosti Vimrových ilustrací. Zásadně používá barev tlumených, nenápadných, jaksi všedně samozřejmých. Zřetelné je to u ilustrací s velkou plochou. Tady si také nelze nevšimnout, že tahy štětce, roztírání či rozmývání barvy nahrazují detaily na straně jedné a na straně druhé vyvolávají pocit věrohodnosti. Tam, kde malíř sáhne ke kresbě detailů, bývá jejich barevnost až mozaikovitě dekorativní, což odpovídá expresivnímu pojetí a přístupu k tvorbě ilustrací, přístupu, který je pro Luděka Vimra charakteristický. Do tlumenosti barev tu a tam ostře zazáří jasná žluť. Tato barva slunce, barva života, dotváří jak celkový výtvarný výraz a vyznění Vimrových ilustrací, tak jejich životně věrohodnou atmosféru.

Za podobou ilustrací Luděka Vimra, jak ji můžeme sledovat od roku 1959, kdy v SNDK vyšla první jím ilustrovaná knížka pro děti, v proměnách této podoby je skryta cesta poctivé práce, plná hledání, svárů, napětí i uvolnění. Poznáváme v této cestě stopy školy a vyzouvaní se z jejích střežiců, expresivita kresby nám prozrazuje úsilí udržet a ovládnout vlastní rukopis v eruptivnosti výtvarných projevů té které chvíle a barevná škála otvírá pohled nejen na malířův výtvarný názor, ale také na jeho názor životní, na jeho etická stanoviska. Je-li jejich výsledkem ilustrační tvorba tak výrazná a poctivá, pak nemůže být pochyb o jejich pozitivnosti a opravdovosti, pak nemůže být pochyb o výtvarně uměleckých kvalitách díla Luděka Vimra.

Jaroslav Šimůnek